

ваха и непрекъснато се караха, всъки день можеше да се очаква комбинация, при която въ състава на правителството да влѣзатъ нови хора. Славъ доста често споменаваше името на зетя си въ вестника, но отъ страна на Струмски не получаваеше никаква подкрепа.

Ася лежа цѣлъ месецъ въ истински сънь. Когато се събуди, бѣше се преобразилъ. Физически не страдаше отъ нѣщо, а стоеше унилъ, кроткъ и бездеенъ. Славъ имà единъ разговоръ съ него. Изложи му плана си. Ася, споредъ него, трѣбваше да вземе участие въ политическия животъ, да влѣзе въ правителството, изобщо да си получи дѣла отъ властта, която извоюва съ другаритѣ си. Журналистътъ мислѣше зетя си здравъ и разуменъ и му говорѣше съвсемъ направо. Ася отговори и тогава се разбра, че той съвсемъ не бѣше още здравъ. Славъ го помисли дори за малко побърканъ. На блестещитѣ предложения на журналиста, безъ вълнение и безъ огънь въ очитѣ, Ася отговори :

— Кой ти каза, че имамъ още право на дѣлъ? Моя дѣлъ бѣше да изпълня гражданския си дългъ ! Азъ мисля, че го изпълнихъ.

На пръвъ погледъ тия думи не издаваха нищо ненормално. Имало е нѣкога и хора, които сж жертвували живота си за втълпенъ нѣкакъвъ дългъ, а следъ това се отдавали на личнитѣ си грижи. Но днесъ ! Славъ изгледа зетя си очуденъ, после се извърна и смигна на сестра си. За него бѣше без-